

der kan skabes de forudsætninger, der skal skabes for 2010-planen. Men der kommer en velfærdsregning ud af det. Der kommer en velfærdsregning på rundt regnet 2.000 kr. pr. dansker, så en familie med forældre og to børn kan altså se frem til at skulle betale 8.000 kr. betale på velfærdskontoen for at finansiere skattelettelserne.

Hvis man holder det op mod billedet fra før, er der jo ikke nogen tvivl om, at de, som kommer ud af det med et nettooverskud, helt klart er direktørfamilierne, der i forvejen har to biler, som de ikke skal betale til, bare fordi priserne i den kollektive trafik stiger. De, der kommer til at betale regningen, er kassedamen, pensionisten og studerende, som er afhængige af, at der er rimelige priser på daginstitutionerne, og som er afhængige af, at priserne på den kollektive trafik bliver holdt i ro. Velfærdsregningen bliver altså sendt det stik modsatte sted hen end skattelettelserne. Det er dem i bunden, der betaler, og det er den i toppen, som får. Det er en omvendt Robin Hood-politik.

Så er der et alvorligt problem, som vi også har vendt i debatten. Selv hvis man sagde, at det kunne holde – at hvis 2010-planen holdt, ville tingene hænge sammen – mangler man stadig at svare på det vigtige spørgsmål: Hvad nu, hvis det ikke lykkes at føre 2010-planens intentioner ud i livet?

Til det vil jeg godt sige, at lige i øjeblikket er der altså ikke noget som helst, der tyder på det. Der er ikke noget som helst, som tyder på, at man kan holde de offentlige udgifter til f.eks. overførselsindkomster i ro i en tid, hvor arbejdsløsheden stiger, og der er ikke noget, der tyder på, at man kan leve op til beskæftigelsesmålene i en tid, hvor beskæftigelsen falder.

Vi mangler et svar på, hvad der skal ske, hvis det går galt. Man kan sige, at skatten skal hæves – men jeg tvivler på, at det er det middel, regeringen vil gribe til, og så er der kun ét middel tilbage, nemlig at skære i de offentlige udgifter, sørge for at huspriserne ikke stiger endnu mere, sørge for at overførselsindkomsterne bliver beskåret, og sørge for, at uddannelserne bliver forringet. Det er den plan B, der må tages i brug, hvis man forholder sig realistisk til tingene.

Kl. 12.05

Sagen er jo, at solen ikke altid skinner, som hr. Peter Christensen siger. Faktisk er det sådan, at på bare de 2 timer, der er gået, siden hr. Peter Christensen holdt sin ordførertale, er der gået en sky for solen, så denne jubeloptimisme kan me-

get vel vise sig at blive en meget, meget dyr regning at sende videre til danskerne.

Endelig vil jeg godt rose hr. Peter Christensen for at have rejst et meget væsentligt problem ved denne, om man så må sige, skattereform light, nemlig det problem, som også Einstein pegede på: om man kan finde ud af sin skat. Skatten er svær at finde ud af i forvejen. Det er svært at beregne sin egen skat, og det er jo selvfølgelig en af grundene til, at skatterevisorerne i Danmark har så kronede dage, som de har.

Men det bliver jo ikke bedre af, at man indfører et helt nyt begreb i skattepolitikken og lader det være op til folk at forholde sig til ikke alene den almindelige indkomstskat med alle de problemer, der er i den, men også til beskæftigelsesfradraget. Man får et mere udviklet skattesystem, og man får et mere skævt skattesystem, der sender en velfærdsregning på 2.000 kr. pr. dansker videre. Det vil vi godt sige nej tak til i SF.

Anders Samuelson (RV):

Det Radikale Venstre har i lang tid og med speciel vægt fra foråret 2001, hvor vi fremlagde vores eget skatteudspil, efterlyst, at det danske skattesystem blev reformeret, gjort enklere og langt mere gennemskueligt, og at skatten på marginalindkomsterne blev sænket markant.

Vi har siden arbejdet videre med vores skatteudspil og er nået frem til en model, hvor man – hvis man går med på de lidt luftige forudsætninger, regeringen arbejder med – kunne nå frem til en marginalskat for stort set alle, dvs. for alle indkomster op til 550.000 kr., på kun 42 pct. Det kan man gøre, hvis man bruger regeringens forudsætninger, og hvis man har modet til at lægge systemet om.

Men her i dag står vi over for at behandle et forslag, som stort set intet gør; som er blevet gennemheglet med kritik fra borgerlige erhvervskredse og borgerlige medier for at være uambitiøst, for ikke at gøre noget markant ved marginalskatte og for ikke at give noget bidrag til beskæftigelsen. Det er det, vi står her og skal tage stilling til, og for en halvborgerlig politiker som den Radikale, jeg er, er det dybt skuffende.

Når der er et borgerligt flertal i Folketinget, er det ufatteligt, at det ikke kan lade sig gøre at komme med noget mere markant – noget, vi andre kunne slå på, noget, vi andre kunne tage afstand fra, fordi det havde en elendig social profil, som man kunne forvente fra en borgerlig re-